

OBRES GUARDONADES

ÍNDEx

JURAT	4
CENTRES PARTICIPANTS	5
CATEGORIES	6
PRIMERS PREMIS PROSA	7
Els companys	8
El valor de l'amistat	9
El monstre que apareix als mals somnis	12
El paper que volia sortir de casa	14
Cura	15
Reflexos invisibles	18
SEGONS PREMIS PROSA	22
Una família feliç	23
Soc en Toy	24
En Lucas i la connexió amb els llibres	25
El drac	27
Encara no és tard	29
ACCÈSSITS PROSA	32
El fabulós somni del Macarró	33
L'escriptor	35
Nits de pensaments	38

PRIMERS PREMIS POESIA	41
Els animals	42
Els dies de la setmana	43
La nit i la lluna	44
La meva família	45
No només	46
Un estiu, un final	48
SEGONS PREMIS POESIA	50
El que m'agrada	51
Com millorar l'autoestima	51
Soroll	52
El cavaller solitari	53
Entre el desig i el futur	54
ACCÈSSITS POESIA	56
La rosa del cor	57
Dies de la setmana	57
Un monstre sota el llit	60
PREMIS CONTE AUDIOVISUAL	62
1r premi. Els tres ocells i l'aventura que els espera	63
2n premi. L'aventura congelada	67

JURAT

Representants dels centres docents

Remei Solé	Professora del CFA Pegaso
Victòria Fuentes	Mestra jubilada de l'escola Àgora

Representants del districte de Nou Barris

Isabel Resina	Responsable àrea Inf. Biblioteca Nou Barris
----------------------	---

Representants del Servei Educatiu de Nou Barris

Sara Alas	EAP Nou Barris
Ana Amat	EAP Nou Barris
Aurora Sánchez	Fisioterapeuta de l'EAP Nou Barris
Marta Padrós	Mestra i tècnica jubilada del CRP Nou Barris
Araceli Cucala	Mestra i tècnica jubilada del CRP Nou Barris
Àngels Martínez	ELIC del SE Nou Barris
Xintu Ferrer	Mestre i ex-Director jubilat del CRP Nou Barris

Modalitat contes audiovisuals il·lustrats

Sebastià Capella	Mestre i tècnic jubilat del CRP SE Nou Barris
-------------------------	---

Secretariat

Sandra Mahia	Tècnica del CRP Nou Barris
Elena Alquezar	Tècnica del CRP Nou Barris
Júlia Miquel	Tècnica del CRP Nou Barris
Silvia Benaiges	Directora del CRP Nou barris

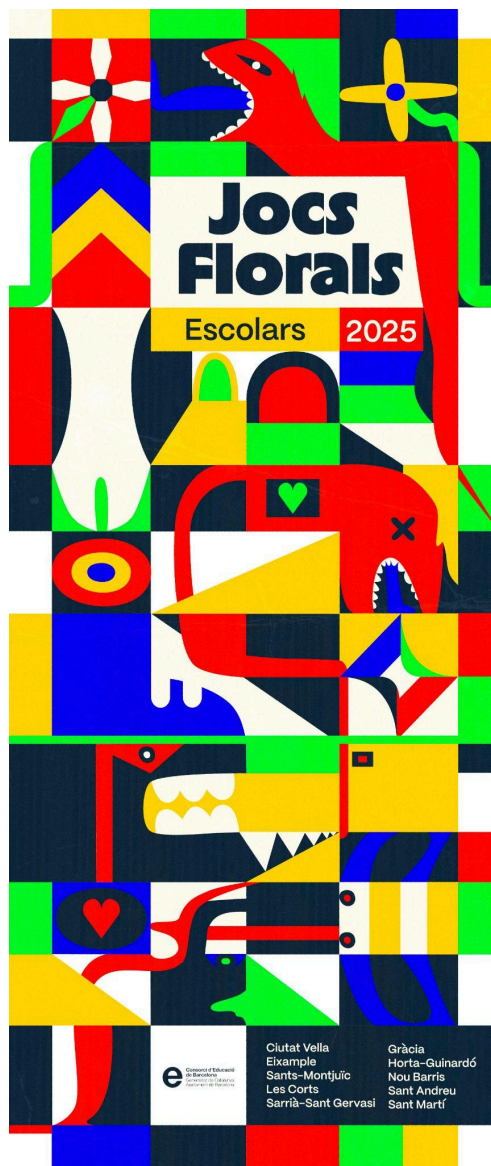
CENTRES PARTICIPANTS

- ★ Col·legi Closa
- ★ Col·legi Pia Luz Casanova
- ★ Col·legi Amor de Dios
- ★ Col·legi Jesús Maria Claudina Thévenet
- ★ Col·legi Prínceps 23 d'abril
- ★ Col·legi Sant Ferran
- ★ Col·legi Valldaura
- ★ Escola Àgora
- ★ Escola Elisenda de Montcada
- ★ Escola Marta Mata
- ★ Escola Marinada
- ★ Escola Mercè Rodoreda
- ★ Escola Mestre Morera
- ★ Escola Palma de Mallorca
- ★ Escola Tibidabo
- ★ Escola Santiago Rusiñol
- ★ Escola Splai
- ★ Escola Timbaler del Bruc
- ★ Escola Tomàs Moro
- ★ Escola Víctor Català
- ★ IEA Oriol Martorell
- ★ IE Antaviana
- ★ IE El Molí
- ★ IE Turó de Roquetes
- ★ Institut Barcelona – Congrés

CATEGORIES

- ★ **A1 Prosa.** Alumnat de Cicle Inicial d'educació Primària.
 - ★ **A2 Poesia.** Alumnat de Cicle Inicial d'educació Primària.
 - ★ **B1 Prosa.** Alumnat de Cicle Mitjà d'educació Primària.
 - ★ **B2 Poesia.** Alumnat de Cicle Mitjà d'educació Primària.
 - ★ **C1 Prosa.** Alumnat de Cicle Superior d'educació Primària.
 - ★ **C2 Poesia.** Alumnat de Cicle Superior d'educació Primària.
 - ★ **D1 Prosa.** Alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu d'educació primària.
 - ★ **D2 Poesia.** Alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu d'educació primària.
 - ★ **F1 Prosa.** Alumnat de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **F2 Poesia.** Alumnat de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **G1 Prosa.** Alumnat de 3r i 4t d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **G2 Poesia.** Alumnat de 3r i 4t d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **H Conte Audiovisual.**
-
- ★ **Categoria E.** Alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu d'educació secundària obligatòria. Ha resultat deserta.

PRIMERS PREMIS PROSA

ELS COMPANYS

Un bon dia estaven tres amics: l'Israel, l'Àlex i el Josua, en un bosc molt tenebrós, amb arbres que semblava que tinguessin vida...

L'Israel es va quedar en una cabana que havien construït, i mentrestant, l'Àlex i el Josua van anar a buscar menjar pel bosc.

De cop i volta un arbre va atrapar a l'Israel i semblava que se l'hagués menjat.

Quan el Josua i l'Alejandro van tornar a la cabana, carregats amb castanyes i pomes, van veure que l'Israel havia desaparegut. Van començar a buscar-lo cridant el seu nom:

- Israeeell, on ets?

Però l'Israel no apareixia.

El Josua va pensar d'enviar avions fets amb les fulles dels arbres i amb un missatge escrit en fang, fins que un avió li va arribar a l'Israel i el va llegir:

- "T'estem buscant, crida, perquè et puguem trobar".

L'Israel va començar a cridar:

- "Estic en el centre del bosc, dins de l'arbre que té les fulles grogues, no puc sortir!"

De seguida van anar corrents i van començar a estirar una sabata que sortia de l'arbre.

L'arbre els volia menjar a tots, però van aconseguir treure a l'Israel.

El Josua, l'Àlex i l'Israel es van acostar a l'arbre i li van oferir una poma. L'arbre la va acceptar i es va tornar bo i els tres amics van tornar a casa seguint les petjades que havien deixat pel bosc.

I aquesta és la història dels tres grans amics.

Israel Oller Garrido, Alejandro Montero Becerra, Josua Gabriel Miclea

Pseudònim: Els compas

Categoria: A1 - Prosa

ESC Tomàs Moro

EL VALOR DE L'AMISTAT

L'Àlex, el cangur, saltava feliç pel bosc més gran d'Austràlia, el Daintree, conegut també com "el bosc dels arbres morts". Cada matí sortia de casa amb molta energia per anar a l'escola i jugar amb els seus millors amics: en Mewi, un gat platejat juganer i afectuós, que era una espècie en perill d'extinció, i la Coco, el coala més intrèpid i creatiu de tot el bosc.

Aquell matí, però, alguna cosa no anava bé. Els arbres i els arbustos havien perdut la seva tonalitat verda i alegre. Ara tot semblava apagat i trist, com si una ombra grisa hagués caigut sobre el bosc. L'Àlex va obrir bé els ulls, pensant que encara estava mig adormit, però no, era real.

Quan va arribar a l'escola, es va adonar que també passava alguna cosa estranya: les cadires d'en Mewi i la Coco estaven buides. On eren? Mai faltaven a classe! Va notar que un petit tros de paper sobresortia del seu calaixet. Amb el cor bategant ràpid, el va agafar i el va desplegar.

A la nota hi havia unes lletres tremoloses que deien:

VINE A LA FESTA D'ANIVERSARI D'EN MONSI!

Us esperem a les 17 h a la cabana del caçador

C/ de l'Esbarzer núm. 17-19.

Només llegir la nota, l'Àlex va entendre que els seus amics havien anat a la festa d'en Monsi, el fill del caçador més terrible de tot el bosc. Havia d'anar a rescatar-los abans que el caçador decidís fer-se un abric amb la seva pell!

L'Àlex es va dirigir a la cabana, però primer havia de travessar un riu profund i ple de cocodrils. Només ensumar-lo, els cocodrils van obrir la boca, preparats per atacar.

Sense espantar-se, l'Àlex va saltar d'un cocodril a un altre fins a arribar a l'altra riba, esquivant les seves mandíbules esmolades.

Va continuar caminant cap a la cabana del caçador, però enmig del camí es va trobar amb una cruïlla de tres camins. No sabia quin triar, però llavors va veure el cascavell d'en Mewi enganxat a una branca, en el camí de la dreta. Sense dubtar-ho, va seguir aquell camí fins que es va trobar davant d'un laberint temut per tots: es deia que qui hi entrava, no en sortia mai més.

L'Àlex va entrar-hi amb cautela, però al cap d'una hora ja estava completament perdut. Just quan començava a preocupar-se, va veure un ratpenat volant amb la mateixa invitació que ell havia trobat. Si es dirigia a la festa, segur que coneixia la sortida! Va decidir seguir-lo, esquivant tots els perills del laberint fins que, finalment, va trobar la sortida.

Un cop fora, va veure un cartell que indicava on era la cabana del caçador. En arribar-hi, es va amagar al jardí i va trobar una planta amb propietats especials: et feia dormir. Va arrencar-ne unes fulles i les va barrejar amb una beguda que hi havia per allà.

Quan va entrar a la cabana, el caçador el va mirar amb curiositat.

— Vols beure alguna cosa? —va preguntar l'Àlex amb naturalitat.

— Sí, gràcies! Però què portes?

— Un te verd. En vols?

— Per què no? — va acceptar el caçador.

Mentre bevia, el caçador va començar a explicar-se:

— Sé que vols preguntar-me on són els teus amics i perquè m'he emportat els colors del bosc. El meu fill, en Monsi, fa deu anys i no té amics. A més, la meua cabana és molt fosca i trista. Per això vaig anar al bosc, vaig prendre els colors i vaig portar els teus amics aquí. Així en Monsi tindria companyia i una festa plena de color.

— Ai, no... — va murmurar l'Àlex, preocupat.

— Què passa? — va preguntar el caçador.

— A la teua beguda... hi he posat una planta que fa dormir!

En aquell moment, el caçador es va desplomar a terra: s'havia adormit profundament!

L'Àlex va aprofitar l'ocasió per alliberar en Mewi i la Coco, i tots tres van sortir corrents de la cabana.

— Gràcies, Àlex! Ens has salvat! - va dir en Mewi.

— Però... què farem amb en Monsi? Ara que ens has rescatat, s'ha quedat sense amics... — va afegir la Coco, preocupada.

L'Àlex es va quedar pensatiu un moment i, de sobte, va tenir una idea brillant. Va agafar dos fulls de paper i va dibuixar-hi en Mewi i la Coco. Després va treure un bolet màgic capaç de duplicar les coses i el va fregar per sobre dels dibuixos. Màgicament, les il·lustracions van cobrar vida! Eren idèntiques als seus amics reals i podrien fer companyia a en Monsi mentre ell celebrava la festa.

— Ei, molt bona idea, Àlex! — va dir en Mewi.

— Sí! Segur que en Monsi s'ho passarà genial jugant amb ells! — va afegir la Coco mentre ella i en Mewi s'amagaven dins la bossa de l'Àlex, a punt per marxar.

Gràcies a l'enginy de l'Àlex, havien aconseguit fugir i, alhora, deixar en Monsi amb uns nous amics per jugar.

Iván Mateos Franco, Nora Bermell Monaj, Fabio Hinojosa Marcelo, Gael Lozano Talón

Pseudònim: Llunàtics i llunàtiques

Categoria: B1 - Prosa

ESC Àgora

EL MONSTRE QUE APAREIX ALS MALS SOMNIS

Per sobre de la veu del mestre sona la campana que indica l'hora del pati. Tots els nens surten corrents al passadís, eufòrics. Tots menys un. Ell surt capcot, sense ganes. Sap que haurà de trobar-se amb el monstre que durant la nit no el deixa tranquil.

Quan arriba a l'immens pati de la seva escola seu al mateix banc de sempre, aquell que està amagat darrere d'uns arbres i que al costat té la paperera. Està intranquil, mira a tots els costats amb cara de pànic. Per ell ja és habitual, està acostumat.

Quan el pati ja està acabant i el nen capcot pensa que avui no li passarà res és quan arriba el monstre disposat a no deixar-li tranquil. El monstre sempre el troba.

Els passadissos estan deserts no hi ha ningú, excepte el nen capcot que corre per arribar puntual malgrat que ell sap perfectament que està arribant deu minuts tard. Quan arriba, pica a la porta i entra a l'aula. El mestre comença a renyar-lo, però quan veu el seu ull més lila que un gotim de raïm, calla durant uns segons, s'autoconvenç de què haurà caigut, coses típiques dels nens i el fa seure. Quan acabi la classe l'enviarà a infermeria i la seva consciència estarà "tranquil·la".

El nen no pot prendre atenció a classe, no pot concentrar-se. El seu cap divaga. Li passa per alt l'hora mentre somia despert, mirant per la finestra com les gotes d'aigua llisquen pel cristall.

El rellotge marca dos quarts de quatre. Els infants, cansats, surten de l'aula per tornar a casa.

Però hi ha un nen, capcot i amb un ull lilós, que té moltes ganes de sortir d'aquell infern, com ell li diu. Només vol arribar a casa i tancar-se a la seva habitació per poder plorar sense el risc que el monstre el vegi.

Però el monstre li espera fora de l'escola. Com sempre ho fa.

Arriba a casa seva banyat en fang i amb les marques vermelles i liles que el monstre li ha deixat gravades a la seva pell. Saluda a la seva mare i al seu pare el puja a la seva habitació. Un cop tirat al llit, deixa sortir tot el que ha aguantat durant el dia. De fons escolta la pluja colpejant la seva finestra i també als seus pares discutint a la cuina. Un soroll massa habitual.

Pensa en com és possible que tots els que estan ignorant la situació, puguin dormir tranquils. Odia al monstre, però odia encara més a tothom, el que veu el que passa i no fa res. Pensa que potser és culpa seva. Potser hi ha alguna cosa dolenta en ell.

Ja no vol dormir; té mals somnis amb el monstre.

No vol menjar; ja no té gana i a més no li agrada la cuina, és el lloc que menys li agrada de casa seva.

Només vol que el monstre no torni a turmentar-lo aquesta nit entrant als seus somnis i fent-los dolents.

Vol deixar de sentir el dolor al pit i les galtes mullades d'aigua salada cada nit.

Deixar de sentir que la solitud que li abraça, fins i tot, quan està envoltat de gent.

Mentre, el nen capcot, plora i pensa en què vol desaparèixer. El seu monstre mira el terra de casa seva amb un llavi sagnant, cortesia del seu propi monstre, molt més gran que ell i que en comptes d'estar a l'escola viu a casa seva.

Potser, els monstres també tenen els mals somnis. Potser només són infants capcots disfressats de monstres abominables, perquè un dia van pensar que la disfressa seria suficientment grossa per protegir-se.

Noa Benítez

Pseudònim: Cantar

Categoria: C1 - Prosa

IE Oriol Martorell

EL PAPER QUE VOLIA SORTIR DE CASA

Hi havia una vegada un paper que era molt solitari i que no podia sortir de casa perquè la seva finestra sempre estava tancada i ell volia ser lliure, conèixer el món com París, Itàlia i Espanya.

Un home va obrir la finestra i ell va sortir el més ràpid possible. El vent bufava molt fort i va acabar a sobre d'un arbre. De sobte, un nen el va agafar i va fer un avió de paper i el va llençar molt fort i va arribar al zoo, a París, a Itàlia i a Espanya i va ser molt feliç.

Jonathan Flores Calix

Pseudònim: Jonathan

Categoria: D1 - Prosa

ESC Víctor Català

CURA

Demà marxem. I no ho vull. He estat pensant-hi molt i crec que aquest cop ho faré.

Penso amagar-me i esperar que passi tot. En conec molts que ho fan. Desapareixen en els moments difícils i tornen a sortir en plena primavera, com si simplement s'haguessin adormit. Igualment, no crec que sigui tan horrible quedar-me més temps aquí. Sé que marxem perquè són temps foscos, perquè no ens queda menjar, perquè en tenim poc i no n'hi ha prou. Estic farta dels canvis, d'haver de marxar de casa cada tres mesos perquè aquí no ens volen i allà tampoc. Migrar, se'n diu. No entenc tota aquesta situació, no entenc per què fugim sempre de tot arreu, de casa en casa, de ciutat en ciutat, de país en país. Però som només nosaltres qui viatgem, qui té por i ha de fugir.

Observo altra gent viure, caminar, anar a llocs..., sense cap patiment ni preocupació. O sigui, que aquest cop, no marxaré. M'allunyaré de la meva família i em quedaré aquí.

Crec que per fi he trobat un bon lloc, una casa on em sento segura, on tinc amigues i em sento protegida. Des que vam arribar aquí que em sento diferent. La gent ha passat de veure'm a mirar-me, de sentir-me a escoltar-me, Catalunya és el meu lloc i no deixaré que ningú me n'allunyi.

Tot va començar fa uns dies. Jo tornava a ser feliç i ja no pensava en les meves antigues llars. Llavors vaig tornar a sentir aquelles paraules. Paraules com "fred", "tard" o "nit", paraules com "immigrants", "casa" o "pobresa", paraules que porten on no volia tornar, a les discussions, la por i, finalment, el viatge, els adeus, el fet de tornar a començar en un lloc completament diferent, fent veure que soc feliç i que no ha passat res, amagant la desgràcia de la qual venim.

Aquell dia va arribar a casa tota xopa. Ella sempre torna tard i ens enganya perquè mai sortim de casa. Ella sempre ens acaba abandonant amb l'excusa que ens ha d'amagar del món perquè no ens fem cap mal. Ella sempre ha sigut i serà la meva mare.

—Escolteu-me bé, les tres, aquests dies ja s'acaben. Això vol dir que d'aquí a uns dies haurem de marxar.

—Una altra vegada? —va preguntar la meva germana—. Què ha passat?

—Com ja sabeu, se'ns ha acabat el temps. Hem de marxar abans que sigui massa tard, com l'última vegada.

—M'hi nego, no vull tornar a viatjar! —vaig saltar enfadada.

—Cura, ja saps que gairebé no ens queda menjar, cada cop és més fosc i ens acabaran fent fora!

—Doncs agafem més menjar! —vaig respondre.

—Com, Cura? —va dir la meva mare. Vaig notar com els seus ulls començaven a aigualir-se—. És l'únic remei, anar a buscar sort en un altre país.

—País?! —va cridar la meva germana—. Com hi anirem, a un altre país?

—No ho sé, d'acord? Ja hi anirem pas per pas, si cal.

—I si plou? —vaig preguntar.

—Ja ens aturarem.

—I si fa massa vent?

—Passarem la tarda en algun lloc! —va cridar la meva mare perdent la paciència.

—Marxarem en tres dies, estigueu preparades.

Dit això, va sortir volant de casa. Jo, sola amb les meves germanes petites, veient la decepció a les seves cares, també vaig marxar. No ha estat bé, però no ho vaig poder evitar. Vaig estar al voltant d'una hora rondant per carrers, parcs i boscos, buscant un lloc on quedar-me, i aquí estic, a la caseta del tobogan del parc de la plaça. Ara sí.

Ningú em trobarà. No em penso moure. Estic enfadada, molt. Trista? Potser. Però no em fa gens de pena. Gens. Penso quedar-me aquí tant com calgui.

Avui és el meu tercer dia al tobogan del parc de la plaça. No he vist a ningú durant tres dies. Tinc molt de fred. I gana. I por. No em puc moure. Tampoc he dormit durant aquests tres dies. No puc. Tampoc he menjat durant aquests tres dies. No he pogut.

Però ha sigut un sacrifici, un sacrifici per no haver de marxar i arribar a un lloc desconegut, on tot semblarà estar bé, al cap d'uns tres mesos, quan la gent se sorprendrà en veure'ns pel carrer. Què en pensen, de nosaltres? "Immigrants".

"Diferents". Però què som? Som dolentes? O només m'ho sembla a mi? És dolent, ser pobre? Tenir tan poca cosa, que sense res entre les mans hem de fer via fins racons on no som benvinguts? No és dolent, no. Però fa mal. No, ja no vull quedar-me aquí sabent que la meva família passarà pel que jo no vull. Arribar a aquest país sense saber res sobre res i a sobre ser tractats d'una manera que... bàsicament, és no ser tractats. Som invisibles fins que la gent ens fa fora. Doncs endevina-ho, nosaltres tampoc hi volem ser, aquí. Però així és com hem de viure. Tot això és una bestiesa, vull anar a casa.

Ara torno a ser amb la meva família, estem preparades per marxar. Perquè l'hivern arriba i no estem fetes per això. D'altres hivernen, nosaltres migrem. Està bé saber que no som les úniques, hi ha altres famílies d'orenetes com nosaltres que avui també inicien una aventura. I estic llesta per encarar-la. O sigui, que he desplegat les ales i m'he enlairat amb les meves germanes. Volant pel cel, entre els núvols, les meves plomes brillaven a la llum del sol d'hivern. Suposo que és el que ens toca fer com a orenetes.

Emma Capilla Romera

Pseudònim: Oreneta

Categoria: F1 - Prosa

REFLEXOS INVISIBLES

-Quina samarreta més xula, no? Té un tauró, el teu animal preferit! Al teu primer dia de col·legi aniràs maquíssim! -va exclamar la seva mare quan va acabar de vestir-lo amb la roba nova.

El nen, ple d'orgull, es mirava amb un somriure immens al mirall de l'emprovador d'un gran centre comercial. Girava i es regirava sobre ell mateix, intentant veure's des de tots els angles possibles.

-T'agrada? – va preguntar la mare entre riallades, després de presenciar l'emoció del seu fill davant del reflex que el mirall els oferia.

-Sí, m'encanta, em trobo molt guapo!

El mirall els observava amb satisfacció. Era el seu primer dia de feina, tot just l'acabaven d'instal·lar i tot era tal com s'havia imaginat des que havia sortit de la fàbrica: volia fer feliços tots aquells que s'emprovessin peces de roba que després lluirien amb alegria.

Era un mirall rectangular de grans dimensions, dos metres per dos metres, prou ample per mostrar els clients de cos sencer. D'estil barroc, estava envoltat de delicats motius florals esculpits amb gran precisió. Les seves vores arrodonides, embellides amb un marc de fusta de noguera pintat d'un ivori envellit, li donaven un aire sofisticat i elegant.

La mare i el fill van sortir contents de l'emprovador i, al cap d'una estona, va arribar la següent clienta: era una noia adolescent que portava a les mans un vestit de color rosa.

Des de fora, es podia sentir l'enrenou de les seves amigues que s'esperaven impacients per veure com li quedava.

La noia va començar a despullar-se, però una vegada es va quedar amb roba interior es va col·locar d'esquena al mirall i es va intentar canviar el més ràpid possible, cosa que va estranyar al mirall. Un cop posat el vestit, va giravoltar per mirar-se i el mirall va reflectir un esguard entristit. La noieta va passar les mans per la silueta que dibuixava el vestit i es va quedar pensativa durant uns instants fins que els crits de les seves amigues la van fer reaccionar.

-Vinga, surt, que et volem veure!

-Ara surto! -va sospirar la noia abans d'obrir la cortina per dirigir-se cap a elles.

-Buaaa! Que bé que et queda! Estàs preciosa, tia!

Ella es va posar vermella i, amb un somriure nerviós, va intentar restar importància als seus comentaris.

En entrar de nou a l'empresari, però, el seu rostre es va transformar de cop i el mirall va poder observar que estava a punt de plorar.

Les seves amigues continuaven parlant des de l'exterior sobre que guapa que estaria al seu quinzenès aniversari i com s'ho passaria de bé a la pista de ball.

La noia va treure un mòbil de la seva bossa i, amb la destresa tecnològica pròpia de la seva edat, va començar a teclejar ràpidament. Al cap de pocs segons, a la pantalla, hi va aparèixer la imatge d'una model que portava exactament el seu mateix vestit.

En mirar-se de nou, una llàgrima va escapar-se galta avall desconcertant el mirall que no entenia què acabava de passar. La noia va tornar a posar-se els pantalons texans de cama ampla i una samarreta folgada que no deixava entreveure cap corba del seu cos.

Quan va sortir va dir a les amigues que el color no l'havia acabat de convèncer. Les seves amigues es van estranyar:

-Ah, no? Bé, podem preguntar si el tenen en un altre color.

-No, no, és igual. Segur que a casa en trobaré algun. No us molesteu, si us plau!

El mirall es va afligir quan va sentir que els seus passos s'allunyaven. "Potser he fet la meva feina malament?", es va preguntar força desconcertat.

De seguida, però, va sentir com una dependenta conduïa a algú cap al seu emprorador; per tant, no va tenir massa temps per a reflexionar-hi. Aquesta nova clienta era una dona que rondava els trenta anys. A diferència d'altres clients, havia vingut sola.

Va començar a desvestir-se i el seu rostre va reflectir un profund penediment que va acabar convertint-se en una expressió seriosa i greu. Ja s'estava emprovant els pantalons quan, de sobte, va sonar el seu telèfon. Va agafar-lo ràpidament.

-Ha passat alguna cosa, Laia? El nen està bé?

-Sí, no et preocupis, només volia saber si havies trobat alguna peça que t'agradés.

La dona va sospirar.

-Ai, germaneta! Em sembla que tot em queda malament... Se m'ha quedat una panxota, amb aquestes bosses que se m'han fet, les estries i...

-No et vull sentir més, només fa un mes que has tingut naixement. Mira, tinc en Marc al meu costat i és un nadó preciós! Això és el que has de valorar. Vinga!, no tinguis manies i compra't alguna cosa nova, t'ho mereixes!

La dona va tornar-se a mirar al mirall i va acabar la conversa amb un "Ja parlarem després... No crec que em compri res, tot em resulta molt incòmode." Va treure's els texans en silenci i va tornar-se a posar la roba amb els ulls humits. Després va sortir ràpidament i el mirall va continuar reflectint nous clients no massa feliços.

El mirall no deixava de sorprendre's en veure la quantitat de persones que no estaven satisfetes amb la seva pròpia imatge.

El centre comercial va tancar les portes i, en la foscor, el mirall va poder reflexionar sobre el seu primer dia de feina. Va recordar tots els clients entristits que havia emmirallat, però també la felicitat genuïna del petit nen, el seu primer client. Es va preguntar per què els humans, a mesura que es fan grans, jutgen la seva aparença amb tanta exigència i severitat i va desitjar amb totes les seves forces que, fos el que fos, pogués ser vençut i superat. Va somiar que algun dia podria reflectir-los a tots no com ells es veien, sinó com els veuen aquells que els estimen. Amb aquest pensament va esperar un nou dia, amb l'esperança que, potser, aconseguiria que algú pogués veure's a través seu amb els ulls de la veritat: veient allò que realment els fa ser especials.

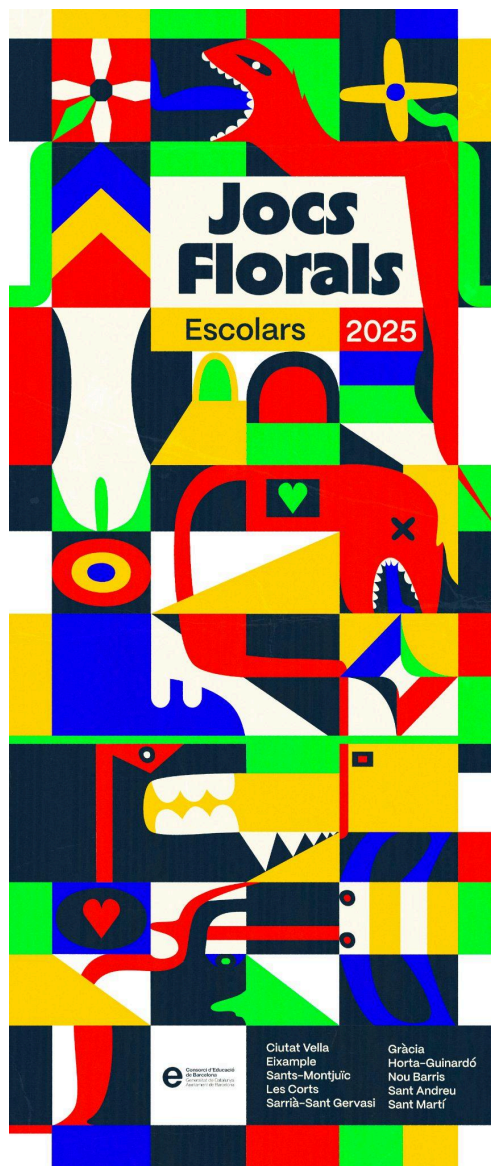
Sílvia McCarthy Sabaté

Pseudònim: Maite

Categoria: G1 - Prosa

C. Closa

SEGONS PREMIS PROSA

UNA FAMÍLIA FELIÇ

Hi havia una vegada una família molt alegre. Tenien tres filles.

Un dia tornaven de l'escola i la Tatiana va sentir un petit soroll, va anar a veure i va trobar un gatet molt petit que miolava molt perquè tenia por. El va agafar i el va ensenyar a les seves germanes. Les tres el van portar al veterinari, el van examinar i quan els van dir que no tenia res, que estava tot bé, que només eren nervis, van marxar cap a casa de les tres germanes.

De camí a casa, la Lara, la germana gran, va dir que seria millor trobar a la seva mare, ja que segurament la trobaria molt a faltar. Mentre caminaven van veure una gata gran i negra que miolava i miolava. En un principi, no li van fer cas, però la gata no deixava de miolar.

Lavors van parar de caminar i la gata va anar a acaronar al gatet petit. La Lluïsa es va fixar i va dir que eren iguals, del mateix color... La gateta gran ni feia més que llepar al petit. La germana petita de cop i volta va cridar:

- Però si són família!! És la seva mare!!

Com no les volien separar, se les van endur a casa. Van preguntar als pares i ells van dir que sí, que se les podien quedar.

Els hi van fer un petó enorme i la família, per les dues bandes, van créixer!!

I conte contat, conte acabat.

Oriana Belen García Ríos

Pseudònim: Nube

Categoria: A1 - Prosa

ESC Prínceps

SOC EN TOY

Em dic Toy, i soc el centre d'atenció. La majoria de la gent m'estima molt. Cada dia, la meva mare em prepara el menjar i, després, m'estiro al sofà.

Un dia, la meva mare va sortir de casa i trigava molt a tornar. Jo estava molt nerviós! Al principi, vaig esperar davant de la porta, però quan van passar unes hores, em vaig començar a avorrir. Així que vaig començar a rodolar pel sofà i a jugar amb la pilota. Mentre rodolava, vaig tenir una idea brillant: anar a buscar-la!

Vaig sortir de casa decidit a trobar-la. Primer vaig mirar al parc del costat de casa, on anem els dilluns, però no hi era. Després vaig anar a la biblioteca, però tampoc la vaig veure. Vaig buscar per tot arreu... i, buscant i buscant, em vaig perdre jo!

Vaig travessar un pont i, de sobte, vaig estar a punt de ser atropellat per un cotxe! Em vaig tirar enrere just a temps, però vaig caure al riu. Em vaig agafar a una pedra i, per sort, un gos em va ajudar a sortir de l'aigua.

El gos tenia cara de sentir-se sol. Li vaig preguntar:

- Estàs sol? Vols venir amb mi? Seràs benvingut a casa.

Ell va assentir amb el cap. Vam caminar junts fins a la fira de ciències, per sorpresa meva, allà hi era la meva mare! Havia quedat amb una amiga. Quan em va veure amb el meu nou amic, va somriure... i el vam adoptar!

Qui imaginaria que un gat i un gos serien els millors amics?

*Abril Celeste Nieves Yanez, Març Monsó Permanyer, Erik del Campo Cakollari, Ainara
Utanda Esteller, Laia Soldevila Ayora*

Pseudònim: Els Alamé

Categoria: B1 - Prosa

ESC Àgora

EN LUCAS I LA CONNEXIÓ AMB ELS LLIBRES

Hi havia una vegada un nen que es deia Lucas i li agradava molt llegir. Una nit, no podia dormir i es va aixecar del llit. De sobte, la porta de la seva habitació va començar a brillar i en Lucas es va espantar. Després d'una estona, li va entrar la curiositat i la va obrir. Al principi no va passar res, però quan s'hi va apropar i la va creuar, va aparèixer en un lloc ple de llibres apilonats.

Ell no sabia on estava i volia tornar a la seva habitació perquè estava molt espantat, però la porta va desaparèixer. De sobte, com que li agradava molt llegir, va veure un llibre que es titulava **La Història Interminable**. El va agafar i va començar a llegir la primera pàgina i, de cop, va aparèixer una porta que el portava a una biblioteca. La va creuar i va aparèixer en aquella biblioteca. Va mirar els llibres i va veure un que estava llegint a l'escola que es deia "L'arbre de les històries". Quan el va obrir, els fulls van començar a tremolar, va caure al terra i va absorbir a en Lucas!

El noi va aparèixer a una biblioteca on passaven totes les històries. Allà hi havia un bagul. Ple de curiositat, el va obrir i va veure que estava ple de llibres tradicionals. Va agafar "Els tres porquets" i, en fullejar-lo, els tres porquets van sortir del llibre i van començar a córrer d'un costat a l'altre! En Lucas els mirava amb una cara estranya, quan de sobte va sortir el llop dient que els estava buscant. Espantat, en Lucas va córrer cap al llibre per tancar-lo i fer que el llop i els porquets tornessin al seu món.

Tot i la por que li feien els llops, en Lucas només volia saber com podia tornar a la seva habitació. Aquesta vegada no volia cap llibre que tingués llops, així que va agafar "El flautista d'Hamelín". Va fullejar-lo una mica i li va agradar. De sobte, es va trobar a un carrer desconegut i va sentir una música que venia de darrere d'una muntanya. S'hi va acostar i, com més caminava, més fort sonava la música. Quan hi va arribar, va veure el flautista tocant la flauta i, darrere seu, tot ple de rates. Com que a en Lucas li agradaven les rates, no va tenir por i es va acostar. Li va preguntar si hi havia alguna porta misteriosa pel poble i el flautista li va assenyalar un bosc fosc amb un arbre

brillant al mig. En Lucas va anar cap a l'arbre i, en tocar-lo, va aparèixer de nou a una biblioteca. Va veure una prestatgeria amb llibres molt especials i en va agafar un que li va cridar l'atenció. Quan el va obrir, es va espantar: a dins no hi havia res escrit!

Va revisar totes les pàgines i, finalment a l'última, va trobar un missatge. Aquell llibre era el de "Pinotxo". De cop i volta, en Pinotxo va aparèixer davant seu i li va preguntar si volia anar al seu món. En Lucas, molt encuriós, va dir que sí i va aparèixer al taller de Gepetto.

Va caminar fins a un passadís llarg que portava a una habitació plena de portes. En Lucas va pensar que alguna d'aquelles portes el portaria a casa. Va començar a obrir-les totes, però cap no el duia de tornada. Li va demanar ajuda a en Pinotxo i aquest li va donar un mapa que mostrava la ubicació d'una porta màgica.

En Lucas va obrir el mapa, però no sabia com anar d'un punt a un altre. Va caminar durant una estona fins que va sentir un soroll estrany. Com que era molt curiós, va voler saber què era i es va endinsar pels passadissos. Allà va trobar un gos que portava una carta. En Lucas, sorprès, la va llegir: "Segueix el gos, et portarà a la teva habitació." Va fer-li cas i el va seguir fins a una porta estranya. Quan la va creuar... va aparèixer a la seva habitació! Es va sentir alleugerit, per fi era a casa.

En aquell moment, la seva mare va picar la porta:

—Lucas, ves a dormir, que ja és tard.

Ell, emocionat, li va explicar totes les aventures que havia passat, però la seva mare no se'l va creure.

—No diguis mentides, segurament tens el cap ple d'històries de tant llegir. Segur que has estat mirant contes al telèfon.

En Lucas va insistir, però la seva mare no li va fer cas. Cansat de repetir-ho, es va ficar al llit i es va adormir.

Encara no sabia si tot havia estat real o només un somni... però damunt del seu escriptori hi havia un llibre obert...

Yaiza Fernández, Joana Navarro, Elena Herrera, Sabiana Khurtsidze

Pseudònim: Les Panas Rabbits

Categoria: C1 - Prosa

IE El Molí

EL DRAC

Avui explicaré la meva història, la del drac de Sant Jordi.

Sempre m'han tractat com el dolent, l'enemic... Però avui us faré canviar d'opinió.

Fa molt de temps, vaig néixer a un poblet de Londres.

Vaig néixer com humà, sí, com humà. Em van posar el nom de James, ja que el meu avi es deia així. Els meus pares es van separar quan jo vaig fer vuit anys. Si dic la veritat, no sé per què es van separar. No vaig conèixer als meus avis perquè no tenien relació amb els meus pares.

El meu pare va morir al cap de poc temps de separar-se de la meva mare. Ella, és clar, no li va importar ni mica.

Als dos/tres anys la meva mare em va presentar al seu nou nòvio. Aquí és on es va començar a girar la meva història. Al principi tot anava bé, era amable i simpàtic. Al cap de pocs mesos, ell li va demanar matrimoni. Jo vaig quedar sorprès, però la meva mare estava boja per ell i li va dir que sí. Gran error. Jo vaig respectar la seva decisió, però em va semblar molt precipitat.

Als 9/10 mesos va arribar el gran dia. Per ells, perquè per mi va ser el pitjor dia de la meua vida. Jo estava amb el nòvio, perquè era el padrí. Estava amb els seus amics, cosins, etc.

Em va portar a la cuina, per parlar amb mi, i em va dir:

- Estic molt nerviós.

- No et preocupis! Tot anirà bé, ja ho veuràs - Vaig dir jo.

Em va donar un got d'aigua, o això vaig creure jo. Me'l vaig beure i em vaig començar a marejar.

- Què era el que m'has posat? - Li vaig preguntar.

- Ah! Això? Una poció - Va dir ell.

- Una què?

- Una poció - Va repetir.

Em va portar al balcó.

- Estic verd! - Vaig dir enfadat.

- Ja, ja, ja! Això només és el principi - Va dir.

Jo, espantat, vaig agafar una barra de ferro que hi havia al balcó i li vaig donar un cop al cap. Els dos vam caure, ell perquè va quedar inconscient i jo perquè la barra pesava molt. Quan em vaig aixecar tenia potes i ales. Era un drac! Vaig sortir volant pel balcó, perquè per la porta de la cuina no hi cabia.

Vaig anar volant a buscar la meua mare per explicar-li el que havia passat, però oblidava un detall. Era un drac! Volava per sobre del poble cridant mare, mare, mare... Però no sortien paraules, sortia foc.

- Ahhhhh! Un drac! - Cridaven.

Jo, trist, vaig anar volant i volant fins que vaig trobar una cova. Tenia gana, així que vaig anar a veure què podia menjar. Vaig començar per les ovelles i vaques d'un poble. Però jo no menjava persones! Això és tot mentida i, a més, portava aigua i aliments pel bestiar per compensar-ho. Després d'un temps vaig fer un tracte oficial amb el rei del poble, jo portava aigua i coses que necessitaven i jo podia menjar el bestiar, no tot, és clar. Un dia jo estava menjant unes ovelles i de sobte va aparèixer un cavaller que es deia Sant Jordi. Va dir que el rei li havia dit que jo tenia a la princesa del poble a la meva cova. Jo li vaig dir que s'havia equivocat de drac, que jo no tenia a cap princesa. Tot seguit el vaig guiar a la meva cova per demostrar-ho, però per sorpresa estava a la cova. Jo li vaig dir que jo no l'havia ni tocat, però el següent pas del cavaller va ser clavar-me la seva espasa i dessagnar-me lentament. L'últim que vaig veure va ser una rosa sortint de la meva sang, i... ja no sé què va passar després.

Ara que veieu què va passar realment, qui creieu que és el dolent?

María López Segoviano

Pseudònim: MLS

Categoria: F1 - Prosa

C. Sant Ferran

ENCARA NO ÉS TARD

El fet de créixer era un pensament que sempre havia estat al cap de l'Àlex. Té 14 anys i viu únicament amb els seus pares, no té cap germà o germana.

Es passava gairebé tot el temps a la seva habitació jugant a la Play. No solia quedar amb els seus amics, només sortia de casa per anar a l'escola. Se sentia còmode estant sol. Dins dels videojocs tot estava al seu control, si cometia un error, podia tornar a intentar-ho sense que ningú el jutgés. En canvi, la vida de veritat li semblava més complicada i, fins i tot, menys emocionant.

Un dia, a l'institut, la professora de català va demanar a tothom que escrigués un record especial de la seva infantesa. “Un moment feliç que no pugueu oblidar”, va dir amb un somriure. Els seus companys van començar a escriure de seguida, uns parlaven de quan van aprendre a anar en bici, una noia explicava quan feia galetes amb la seva àvia, d'altres de viatges en família a l'estiu.

Mentrestant, l'Àlex va quedar mirant el full en blanc. Va agafar el bolígraf, però no sabia què escriure, no recordava cap moment especial. Tot el que li venia al cap eren hores a la seva habitació, jugant partides llargues, tancat, deixant que el temps passés.

Quan va arribar a casa, durant el sopar, va preguntar als seus pares si ell havia fet coses divertides de petit. El seu pare va riure i li va dir que sí, que una vegada es va posar les sabates de la mare i es passejava com si fos en una passarel·la. La seva mare va afegir que, quan tenia cinc anys, intentava cantar mentre es banyava i tots dos l'escoltaven des del passadís. Aquells moments feien riure els pares, però l'Àlex no se'n recordava de res.

L'endemà, a l'hora del pati, va escoltar els seus companys explicar més històries. Alguns parlaven d'aventures al poble, d'altres de festes d'aniversari, excursions i jocs a la platja. I ell, un cop més, només escoltava. I va començar a pensar que potser s'estava perdent moltes coses.

Aquella tarda, per primer cop en molt temps, en comptes de jugar a la consola, va sortir a passejar pel barri. Va mirar el cel, va sentir els ocells, va caminar sense pressa. I en aquell petit moment, encara que no estava fent res d'especial, va sentir que allò també era un record que començava a néixer.

Per fi, l'Àlex va entendre que la vida no era com un videojoc on podries tornar a començar. Al contrari, va entendre que cal aprofitar cada moment, des que comences a caminar, fins que ja no puguis ni recordar.

Valeria Coellar Soliman

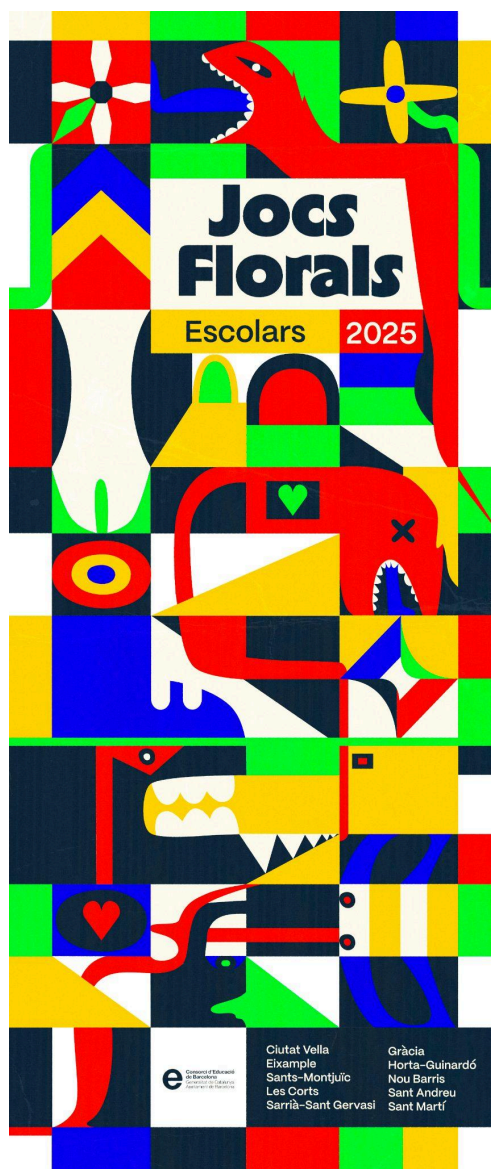
Pseudònim: La Martinica

Categoria: G1 - Prosa

IE Antaviana

ACCÈSSITS PREMIS

PROSA

EL FABULÓS SOMNI DEL MACARRÓ

Hi havia una vegada una tortuga amb peus de llangardaix i un cap en forma de cactus que es deia Macarró. Era molt trapella i aventurer, per això li agradava passejar sempre pel bosc. Però un dia, mentre anava caminant, va veure una cosa increïble i que el va sorprendre: un arbre grandíós amb una caseta de fusta a sobre!

- Oooh! Quina casa més bonica. Qui deu viure aquí dalt? – va dir el Macarró.

Es va apropar a l'arbre per buscar la manera de pujar-hi i va trobar una corda que penjava des de la caseta. No s'ho va pensar i va començar a enfilarse. Els seus peus de llangardaix el van ajudar a pujar per la corda, però anava lent com la tortuga que era. Per fi, després de dues hores, va arribar amunt de l'arbre.

- Qui serà que viu aquí a dalt tot sol? – va pensar.

El Macarró volia descobrir-ho i va decidir picar a la porta: TOC TOC TOC!

Li va obrir la porta qui vivia allà, un robot ple de botons per tot el cos i que ni ell mateix sabia per a què serveixen ni la meitat.

- M'agrada molt casa teva i voldria veure-la per dins. Me la podries ensenyar, si us plau? - li va preguntar el Macarró.

El Robot es va posar content que algú admirés casa seva i va acceptar ensenyar-li.

- Passa, passa, que t'ensenyi casa meva. - va respondre el Robot.

Mentre el Macarró va entrar a veure la casa el Robot es va deixar la porta oberta i es va colar una rata.

Al Macarró li va encantar el que va veure i van decidir que es podia quedar a viure allà. D'aquesta manera, el Robot tindria companyia i el Macarró viuria en la casa dels seus somnis. Però el que no sabien cap dels dos és que la rata, que es va colar per la porta, també va decidir quedar-se a viure allà.

Resulta que, a la rata, igual que al Macarró, li va encantar tant viure en aquella casa que va pensar que la volia per ella sola, ja que viure amagada tot el dia perquè no la veiessin ni el Robot ni el Macarró era molt cansat i ella volia gaudir de la casa tota sola. Llavors, va començar a donar-li voltes al cap per veure què podia fer per fer fora els intrusos, de la que, per a ella, era casa seva. I va tenir una idea:

- Quan estiguin cuinant el dinar, sense que em vegin, posaré unes gotetes que et fan dormir com una marmota.

Dit i fet, la rata va posar aquestes gotes màgiques en el dinar i el Macarró i el Robot, després de menjar, van fer la migdiada més llarga de les seves vides. La rata va aprofitar aquest moment per obrir la porta de casa i arrossegar-los fins a treure'ls d'allà. Quan ho va aconseguir, la rata es va posar molt contenta perquè pensava que ara ja per fi podia gaudir de la casa ella sola; es va estirar al sofà i es va prendre un refresc mentre jugava a la consola de la sala gamer. De mentre la rata feia tot el que li feia feliç en aquella casa, el Robot i el Macarró dormien i dormien, fins que es van despertar. Tots dos es van mirar, desubicats, i van dir:

- Què ha passat? Per què estem fora de casa? Ja hem dinat?

Van tornar a pujar l'arbre, però la porta estava tancada. El Macarró, amb les seves urpes, va fer servir la seva ungla llarga com si fos una clau i van poder obrir i entrar a casa. Anaven molt a poc a poc i en silenci perquè ells estaven segurs de què alguna cosa estranya havia passat. Van estar buscant i mirant per tot arreu, fins que van trobar a una rata al sofà jugant amb la consola d'ells.

- L'enxamparem. - va dir xiuxiuejant el Macarró.

Van anar posant trossets de formatge per terra creant un camí perquè la rata caigués a la trampa i, així va ser. La rata va començar a menjar-se el formatge que anava trobant i... PUM! El Macarró la va tancar en una gàbia.

- Perdoneu-me! Jo l'únic que volia era tenir una casa tan bonica com aquesta i

poder viure aquí sol i gaudir-la com vosaltres. Perdoneu-me! - deia la rata cridant i plorant alhora.

El Macarró i el Robot es van mirar un moment i van entendre a la rata, ja que aquella casa de l'arbre era molt bonica i especial. Tots dos van decidir perdonar-la i adoptar-la com mascota.

Kai Rueda Trujillo, Bruno Nieto Cecilia, Biel Huerta Oller, Dante Valentino Luna, Aris Sardelás García

Pseudònim: Els galàctics

Categoria: A1 - Prosa

ESC Àgora

L'ESCRITOR

Un 7 de gener, en un any no definit, un home es va mudar a una petita i acollidora caseta. Aquell home era un escriptor des que era petit, li encantava la poesia i els llibres. Sempre va voler tenir una dona o fills, però es va obsessionar amb els llibres. Des de petit, la seva creativitat era immensa, els professors sempre el felicitaven per això. Tenia molt bones notes en escriptura i en tot el que tenia a veure amb les lletres. Sempre va ser un nen força tímid i tranquil, es passava el temps llegint, escrivint coses o fent alguna cosa que quedava fora de l'abast de la vista dels altres. No li agradava gaire cridar l'atenció. Suposo que ara, ja d'adult, havia de seguir amb la seva professió, ser escriptor.

L'home va estar molt feliç amb la seva decisió de comprar-se aquella casa, l'estimava. Era molt tranquil·la, no hi havia soroll, per les finestres entrava una llum còmoda, les seves vistes donaven a la naturalesa, es veien arbustos, arbres, flors, etc. Qui no voldria viure-hi? Tot això, l'ajudaria a tenir més inspiració a les històries i llibres que escrivia. Normalment, les que feia eren contes que va escriure quan era petit.

Encara que la tranquil·litat no va durar gaire. Al cap de pocs dies, l'home es va adonar que tot el que deia, al cap de pocs minuts la casa ho repetia. Aquella poca tranquil·litat que li quedava es va esvaïr completament quan se'n va adonar, i no tenia més diners per mudar-se a una altra casa o pis, s'ho havia gastat tot per estar allà. Al principi només eren els pensaments, però cada dia el sentiment era més aclaparador, l'eco de la casa predeïa els seus pensaments, coses que li havien de passar. El pitjor de tot és que aquella veu era la mateixa que la seva, però l'home sabia que no eren els seus pensaments. El ressò de la casa deïa secrets que mai a la vida havia dit a ningú.

En aquests últims dies, l'home ja estava bastant cansat de la situació. No sabia què passava, no volia sortir, però alhora no volia estar a la casa. Volia, simplement, no existir. Els seus ulls estaven força enfosquits, ja no tenien aquella brillantor que solien tenir. Les ulleres als ulls se li marcaven encara més, com si s'enfoncessin dins la seva pell.

L'home, de vegades, mirava un punt fix i s'hi quedava, replantejant-se les seves decisions o què podia fer. Per més que ho intentava, sentia que algú el controlava, que les paraules que deïa no eren seves.

Cada dia que passava, l'home no podia més, cada cop el terroritzava molt més allò que li deïa l'eco. Només podia pensar en com la seva vista, la sensació de tocar alguna cosa, s'estaven perdent. Aquelles petites coses, per més petits que fossin els detalls, li importaven moltíssim. Tot s'estava tornant tan estrany. Fins i tot el ressò coneixia les seves pors més profundes.

Després de gairebé dues setmanes, la veu es va tornar més autònoma. Va deixar de ser només un eco i va començar a parlar pel seu propi compte. Una nit, mentre el noi intentava dormir, el ressò li va dir quelcom inquietant des del passadís.

- Demà deixaràs d'existir.

L'endemà al matí, quan es desperta, creu que alguna cosa no va bé. L'home intenta recordar el seu nom, però no se'n recorda, no sap qui és ell mateix. Ho ha perdut tot, no sap què ni qui és, sap que està viu, n'és conscient, però no sap exactament que ha de fer. Va caminar cap al mirall de l'habitació i es va quedar sense alè: el seu reflex no l'imitava. El reflex el mirava amb una mirada de llàstima i burla.

- No ets real.- li deia el mirall amb una veu monòtona.

L'escriptor va fer uns passos enrere, però la persona del reflex no va fer el mateix. I aleshores se'n va adonar: No és ell. Ell és l'únic que ha quedat, això l'ha buidat, l'ha consumit, i l'únic que queda és el ressò.

El reflex somriu, però se li nota la tristesa.

- No existeixes ni ets algú real fora d'aquestes paraules. Quan la persona que estigui escoltant o llegint això arribi a l'última línia, desapareixeràs.- li va dir la veu xiuxiuejant.

L'home es va quedar immòbil, sentia que el pànic l'ofegava. No vol morir, però vol deixar de sentir aquest sentiment aclaparador que el tornava cada cop més boig. Va girar el cap i va mirar cap a algun lloc, com si et mirés a tu, com si sabés que estàs llegint això.

- Si us plau, no segueixis llegint. T'ho suplico.- deia l'home amb una veu atemorida i una súplica desesperada.

Tenia por.

- Atura't, t'ho demano.

Silenci...

Però segueixes llegint.

I ell comença a desfer-se. El seu cos es difumina, es torna transparent. Crida, però la seva veu no té so. El seu reflex l'observa amb compassió, mentre l'última paraula s'acosta.

Ell et suplica intentant dir: "No acabis".

Però ja és massa tard, la nena ja havia tancat el llibre.

Maria Giménez Montoya

Pseudònim: Miau Miau

Categoria: C1 - Prosa

ESC Palma de Mallorca

NITS DE PENSAMENT

Cada nit, quan el món és en calma i la foscor envolta la meua habitació, em trobo estirat al llit mirant el sostre. No sé exactament quan comença, però, de sobte, els meus pensaments comencen a enredar-se dins el meu cap com si fossin fils que no puc pas desfer. I així, en silenci, el temps passa fins que m'adormo.

Concretament, recordo aquell dia, ja fa unes setmanes, quan vaig veure aquella oportunitat. Un moment, un gest, que hauria pogut canviar alguna cosa. Potser no hi hauria hagut una gran diferència, però si més no hauria sabut què hauria passat si m'hi hagués atrevit. Però en comptes d'actuar, vaig quedar-me a la meua zona de confort deixant que aquella oportunitat se m'escapés per sempre sense provar-ho. Aleshores, no hi havia dubte, era la millor decisió possible; però ara, a la nit, dubto de tot i me'n penedeixo una mica.

Se'm fa estrany com un simple pensament pot créixer i créixer a la meua ment fins a convertir-se en una gran pregunta: *Què hauria passat si..., si hagués aprofitat aquella oportunitat que la vida em posava al davant?* Però, fins i tot mentre penso en això, sé que ja no puc tirar enrere, que ja no hi puc fer res. La vida segueix i les oportunitats

passen i no es pot recular. Però encara que ho sé, aquestes preguntes es queden fixades al meu cap.

A vegades em pregunto per què em passa això, per què em quedo pensant en les coses que ja he fet, en les decisions que ja he pres. *Si no hagués estat una tarda qualsevol, potser les coses haurien sigut diferents...; Potser hauria estat més feliç amb aquell petit canvi a la meua vida...* Però, en el fons, sé que aquests pensaments no em duen a res. Només es queden atrapats al meu cap com si fossin fantasmes del passat que no volguessin marxar. Les hores passen lentament mentre el silenci m'envolta. Al principi sembla que la calma em relaxa, però no, després em trobo pensant una altra vegada en el que hauria passat si... Llavors una trista realitat em colpeja: *potser no hi havia res que hagués pogut fer per canviar-ho. Potser, simplement, no era el moment. Potser, com tot a la vida, és només qüestió de temps...*

A mesura que el temps avança, els dubtes i les preguntes comencen a ser menys importants malgrat que aquestes petites penes es queden enganxades com si fossin records del passat difícils de treure. En el fons sé que aquests pensaments no canviaran res, però per alguna raó persisteixen i els accepto. Potser aquests dubtes, hipòtesis que em tenen pres són part del procés de créixer, de descobrir qui soc i què vull ser realment.

Finalment, els ulls se'm van tancant. Potser avui no trobaré les respostes que busco, potser a la matinada quan el sol comenci a sortir i tot recomenci... Em giro i em regiro buscant la comoditat del llit i en el silenci de la nit deixo que els pensaments s'esfumin fins que, sense adonar-me'n, em quedo adormit. Però sé que demà, quan torni una altra nit, tots aquests pensaments sortiran de nou, el procés seguirà.

No sé si a vosaltres us passa el mateix: penseu i penseu... *Què hauria passat si...? Potser ho hauria d'haver fet...* Potser això ens ajuda a créixer.

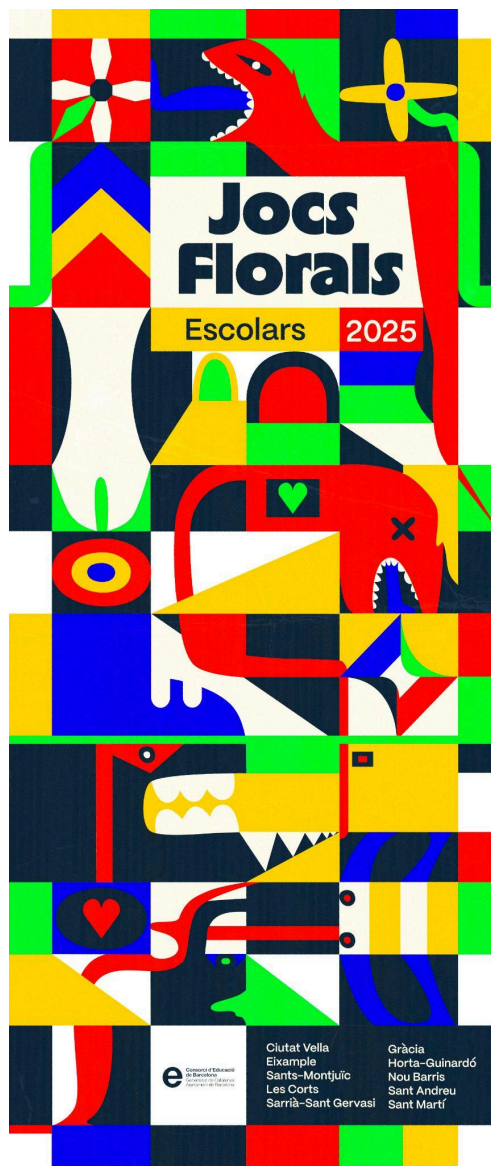
Adrià Vázquez Cortinas

Pseudònim: Espartac

Categoria: F1 - Prosa

C. Closa

PRIMERS PREMIS POESIA

ELS ANIMALS

M'he aixecat
i el meu gat
s'havia amagat.

He escalat una muntanya de neu
per veure una guineu
que s'havia trencat el peu.

Hi ha un llop
que a casa d'un pop
s'ha donat un cop.

Hi ha un puma
que està al parc
intentant fer una suma.

He salvat una papallona
quan intentava agafar
la meva pilota rodona.

El meu cosí Pol
té un cargol
a qui li agrada molt el sol.

Jazlyn Idelfonso López, Gerard Quijje Paez i Aaima Ayat

Pseudònim: Els Tres Fantàstics

Categoria: A2 - Poesia

ESC Tibidabo

ELS DIES DE LA SETMANA

Els dilluns
estic com un llum,
perquè estic cansada
quan m'aixeco de matinada.

Un dimarts
vaig somiar que era a Mart.
Continuo estant cansada,
però ja més concentrada...

Els dimecres

estic ben contenta,
perquè tinc educació física al gimnàs
i, com m'agrada, sí que estic atenta!

Els dijous
a la meva àvia veig
i el món
ja no és tan lleig!

Els divendres
a anar a l'escola li dic "stop",
perquè el cap de setmana
ja és molt a prop!

Els caps de setmana són per descansar,
ja dilluns intentaré pensar.
Visca els dies de la setmana!
La setmana ja s'ha acabat,
i aquesta poesia s'ha explicat.

Ariadna Palomar Elizondo

Pseudònim: Filipinas

Categoria: B2 - Poesia

ESC Splai

LA NIT I LA LLUNA

Nit, per què ets tan secreta?

Amb els teus puntets lluminosos,

amb la teva caputxeta negreta

què et protegeix dels vents ventosos?

Lluna, tu tens varies formes, formes variades,

vas apareixent i desapareixent com les fades.

Et vas canviant amb el Sol a la tarda,

quan vas baixant i t'amagues, sembles enfadada.

Ets molt rara, també molt bella,

i jo em pregunto: "per què tens tanta meravella?"

Tens forma de rodona d'un color gris

i a la nit sempre et miro perquè em fas feliç.

Què hi ha a l'altre costat de la Lluna?

Ningú ho sap, però tinc una cosa clara,
que amb la teva llum sembla que tens purpurina
i sempre estàs aquí o allà com una ballarina.

Leonard Wthoran Novytskii

Pseudònim: Ferran

Categoria: C2 - Poesia

ESC Prínceps

NO NOMÉS

Jo només tinc una llum,
sempre em guia pel camí
per poder anar molt més lluny,
preparada pel destí.

Jo només tinc un llençol
que sempre em dona escalfor
per mi és un gran consol,
perquè em treu tota la por.

Jo només tinc una orella
escoltadora fidel,

i qualsevol cosa bella
l'hi explico sense cap vel.

Jo només tinc un refugi,
sempre m'hi puc amagar
i en cas que l'angoixa hi pugi,
a mil llocs em pot portar.

Jo només tinc una mà
que de mil perills em salva
em protegeix del demà
i del crepuscle i de l'alba.

Jo només tinc una llar
que no vol dir tenir casa,
és la gent que hi pot estar,
que hi conviu i el mal temps passa.

Jo només tinc un coixí,
si estic trista sempre hi ploro,

ell fa que mai sigui així
igualment si cal hi torno.

Jo només tinc una mare,
però no és només això
és l'univers que m'envolta,
serà i és tot el meu món.

Lucía Gerónimo Prats

Pseudònim: Stilton

Categoria: F2 - Poesia

IEA Oriol Martorell

UN ESTIU, UN FINAL

El sol pinta els dies amb llum tremolosa
les rialles s'enlairen com fulles al vent
les onades ruixen la sorra mandrosa
i el temps se'ns esvaeix tan ràpid, tan lent.

Les nits s'omplen d'estels i promeses
secretes històries, gravades i impresses,
parlem del demà, un somni escandalós

sabent que el juny serà un comiat dolç

Les classes, els passadissos, les mirades
els anys compartits com flames enceses,
l'ESO s'acaba, però mai les abraçades
en el cor ens queden les lliçons apreses

Records penjats en tardes vermelles
bocins de silenci entre veus amigues,
els nostres futurs pintats amb aquarel·les
petjades que queden en fotos antigues.

Brindem per l'estiu, això ja s'acaba
cap dels record marxarà amb l'onada
per les amistats que no s'esborren,
pels moments que mai no tornen.

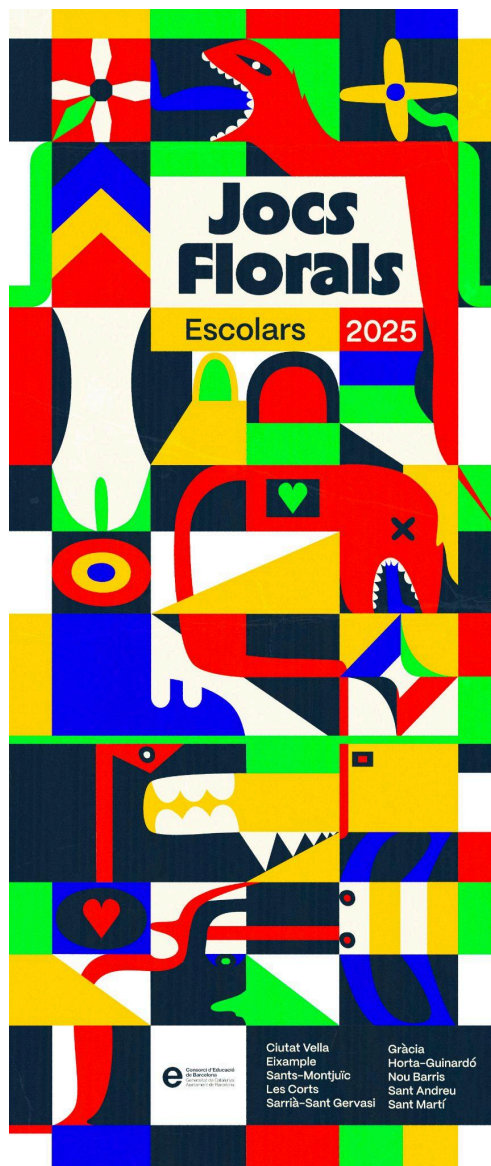
Erik Salobreña Vallverdú

Pseudònim: Pallús

Categoria: G2 - Poesia

IE Antaviana

SEGONS PREMIS POESIA

EL QUE M'AGRADA

Saltar

com volar

em fa imaginar.

Ballar

com cantar

em fa calmar.

Noa García

Pseudònim: Cantar

Categoria: A2 - Poesia

IEA Oriol Martorell

COM MILLORAR L'AUTOESTIMA

Un xic d'esperança,

una mica d'alegria,

bastant de confiança

i una bona paraula al dia.

Força admiració,

i un toc de diversió.

ja està perfecta.

ESC Àgora

Era meravellós
l'arquet del violí,
la música fluïa
com un despertar,
amb veus úniques.

*Martina Romo Barreda, Naia Lozano Talón, Berta Buxaderas Mas, Noa Gómez
Fernández*

Pseudònim: Les xafarderes

Categoria: C2 - Poesia

ESC Àgora

EL CAVALLER SOLITARI

En un racó de 1r A
hi ha un cavaller que somia despert.

No porta espasa ni cap armadura,
només un cor
que batega fort.

S'enamora d'un somriure,
d'una mirada que li encén el pit,
però l'amor és un misteri,
un camí que es dibuixa a crits.

El futur li xiuxiueja diversos dubtes,
li diu que esperi, que no corri tant,

però el cor, intrigat i inquiet,
vol llançar-se sense pensar.

Potser un dia, sense pressa,
l'amor i el futur es donaran la mà,
i el cavaller, sense por ni presses,
veurà que el destí
ja l'estava esperant.

Yeiko Benítez Valderrábano

Pseudònim: Llei B.

Categoria: F2 - Poesia

CE Valldaura

ENTRE EL DESIG I EL FUTUR

“Fa falta que escullis el teu futur”.
Un murmuri m'obliga a triar el segur.
Tecno, una branca que el cor em nega,
un cor que només per l'art batega.

Records de robes i mans tacades, de
pintures per la ciència amagades.

Esperen de mi una física brillant, somnio
amb omplir llenços en blanc.

Incertesa a l'hora de triar, temor pel
futur m'arriba a asfixiar.

Jugar amb els colors és el que faria,
oblidar la por m'ajudaria.

Ainhoa Almero Ayyala

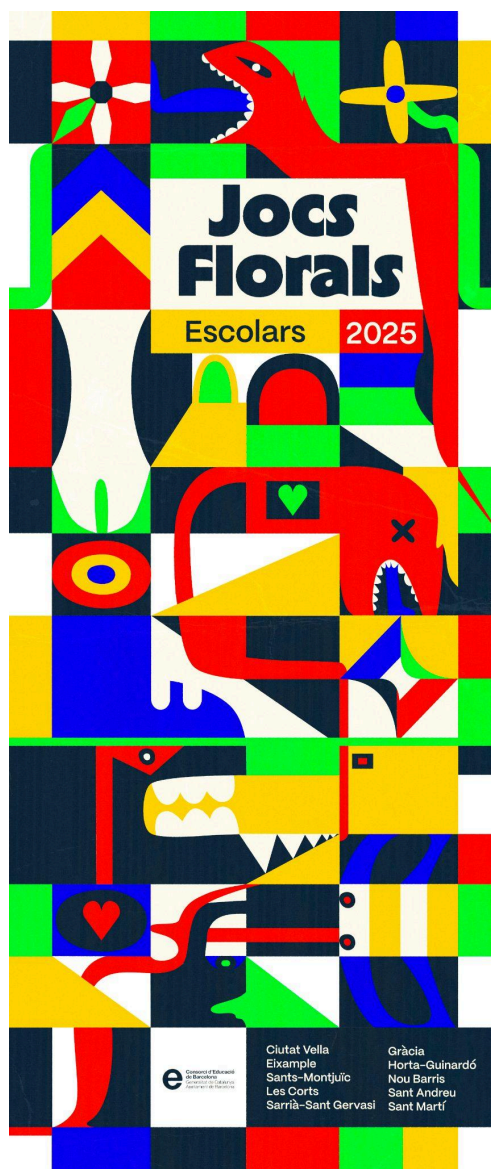
Pseudònim: Goma Milan

Categoria: G2 - Poesia

INS Barcelona Congrés

ACCÈSSITS PREMIS

POESIA

LA ROSA DEL COR

S'emociona el meu cor
quan oloro una flor.

Planto una flor amb una pala
quan la papallona mou l'ala.

Per la flor la papallona vola
i se'n va cap a l'escola.

És amiga d'una fada
i és molt estimada.

Ivet Cañas

Pseudònim: Ronaldo

Categoria: A2 - Poesia

IE El Molí

DIES DE LA SETMANA

Dilluns arriba, estic adormida,
el despertador sona, i torno a dormir.
Els ulls pesats, el cos lent,

comença la setmana,
quin gran moment...

Dimarts em trobo atabalada
de deures i classes estic enfonsada.

La setmana avança,
però com em distrec,
que arribi el divendres,
ho demano en secret.

Dimecres cansada, ja no puc més,
necessito dormir unes hores de més.

Però aguanto fort, ja falta poc,
el dijous s'acosta, ja sento esplendor.

Dijous em porta alegria, llum i claror
per fi el cap de setmana ja és a un pas curt i al cor

Els plans s'acosten, ja puc somriure,
l'energia torna, em fa reviure.

Divendres eufòrica salto i crido,

el dia més bo,

la setmana va ser dura però...

Adeu als estudis, hola, llibertat

la diversió ja ha arribat!

Dissabte passa volant com el vent,

tan ràpid, que quasi ni el sents.

D'un lloc a l'altre sense parar,

i quan me n'adono, ja està punt d'acabar!

Diumenge mandrosa, no em vull aixecar,

entre els llençols dic: deixeu-me somiar!

Un dia tranquil abans de tornar,

perquè, pel dilluns, tot torna a començar!

Aila Santos Esquivel

Pseudònim: Taylor Shift

Categoria: C2 - Poesia

IEA Oriol Martorell

UN MONSTRE SOTA EL LLIT

Hi ha un monstre sota el llit,

és allà des de petit.

Abans de dormir, cada nit,

xiula coses amb neguit.

Ho dic a la mare,

em diu que estic boig.

“Són coses de nens,

aquí no hi ha res”.

Però jo sí que el veig,

per què ningú més?

Ara soc gran, li ho puc preguntar:

Què em vols dir? Ho intento esbrinar.

Sembla ferit, diu que ha patit,

que és atrapat, sota el meu llit.

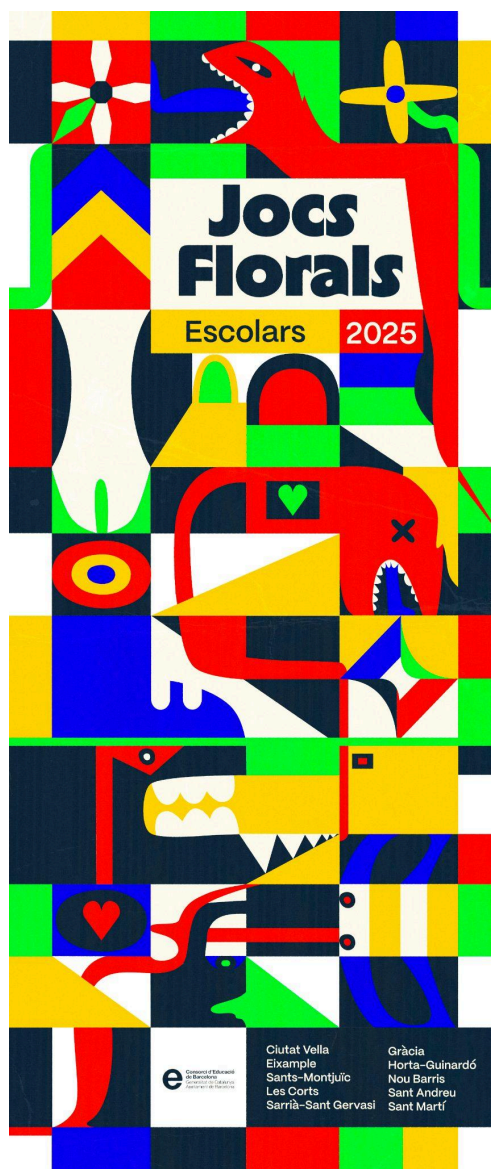
Leire Castro González

Pseudònim: Sota el llit

Categoria: G2 - Poesia

CE Valldaura

PREMIS CONTE AUDIOVISUAL

1r premi

ELS TRES OCELLS I L'AVENTURA QUE ELS ESPERA

Enllaç al [vídeo \(Youtube\)](#)

Text de la narració:

Hi havia una vegada, al fons d'un forat fosc d'un arbre gegant al mig del "Bosc lliure", s'hi amagaven un grup d'ous Pulguis que van eclosionar i en van néixer 3 ocells. La Lluna, l'Estrella i en Plumita.

-Lluna: piu piuuuuuu!

-Estrella: paaauuu pauuuu!

-Plumita: peeeu peeeeu!

Estaven totalment sols.

Els ocells no sabien per què estaven sols, així que van anar volant pel bosc buscant la seva mare fins que, al costat d'uns arbres, van trobar-se un robot que els va dir:

-ROBOT Calpi: Jo sóc l'amo d'aquestes terres, que hi feu aquí?

-Lluna: acabem de néixer i estem sols!

-Estrella: Estem buscant la nostra mare.

-Plumita: Què ens podria deixar passar sisplau? No la trobem enlloc!

-ROBOT: D'acord, em sap greu que us sentiu sols, us deixaré passar. Sóc de ferro, però tinc bon cor.

-Lluna: Gràcies!

-ESTRELLA i PLUMITA: piupiupiupiupiupiu

Van seguir volant fins arribar a un lloc a l'entrada d'un bosc on hi havia un personatge fosc i misteriós...

-MORT: Ai ocells que voleu pels cels! No sabeu amb qui us heu trobat! Sóc la mort! El final de tantes històries i la més fosca de les aventures! Fins aquí heu arribat! No podeu passar!

-Lluna: Em sembla que et confons, Sra. Mort, nosaltres tot just acabem de néixer! No és el nostre moment!

-Estrella: encara no hem viscut gens, som petits i a sobre estem sols.

-Plumita: estem buscant la nostra mare, no sabem on és i estem perduts, no es la nostra hora!

- MORT: Mmmm... Ben mirat, potser teniu raó, se us veu ben joves! I jo procuro ser justa, però només quan em ve de gust! jajajajaja. Així que farem un tracte, només us deixaré passar si resoleu aquesta endevinalla:

“Tinc muntanyes, però no són altes,

tinc aigua, però no mulla,

tinc arbres, però no són grans, què és?”

Els ocells es van quedar parats fins que van pensar:

-Lluna: ja que el robot ha sigut molt amable amb nosaltres, el podríem anar a buscar a veure si ell sap la resposta.

-Estrella: anem a preguntar-li!

-Plumita: ara tornem!

Van sortir volant i aviat van veure el robot:

-Estrella: Senyor ROBOT! Vostè ha sigut molt bo amb nosaltres i sabem que vostè és molt intel·ligent i té molta informació.

-Lluna: ens pot respondre aquesta endevinalla?

-ROBOT: Ho intentaré! Connecto amb la meva superintel·ligència!

-Plumita:

“Tinc muntanyes, però no són altes,

tinc aigua, però no mulla,

tinc arbres, però no són grans,

i sóc de paper, què és?”

-ROBOT: TICOTICOTICOTICOTICO... És una endevinalla difícil! TICOTICOTICOTICO, però tinc la resposta: **ÉS UN MAPA!!**

-OCELLS: Gràcies!!!!

Ara que ja tenien la resposta, van tornar a la Mort i li van cridar:

-OCELLS: UN MAPA!

-MORT: Em quedo parada! Molts pocs éssers han conegut la resposta! Però seré fidel a la meva promesa i us deixaré passar!

En aquell moment, la mort va desaparèixer amb una bomba de fum i, justament als seus peus, va aparèixer un mapa.

-Lluna: Seguim aquest mapa!

-Estrella: el meu instint em diu que ens portarà a la mare!

-Plumita: Sí! Piupiupiupiu!

El camí que marcava el mapa no era fàcil, ja que van haver de travessar el “Pantà Misteriós” on hi havia un monstre molt fastigós que els volia atrapar.

Però ben aviat van arribar a un poblat amb un castell que el sobrevolava la seva mare, la Celeste, que els va reconèixer de seguida.

-OCELLS: mare, mare mare!

-Celeste: quina alegria de retrobar-nos, fills meus! Just abans de que nasquéssiu vaig anar a buscar menjar, però no en trobava, feia molt fred i em vaig desmaiar... Quan vaig tornar ja no hi éreu. Vaig arribar a aquest castell en aquest poble on tothom em donava menjar i em tractava molt bé, i us vaig intentar enviar un mapa perquè em trobéssiu, però la mort el va veure i me'l va robar. Però, en el fons del meu cor, sabia que ens retrobaríem.

-Lluna: quina alegria!

-Estrella: ara podem estar tots junts!

-Plumita: i podem viure en aquest poble?

-Celeste: es clar que sí, aquest poble cuida molt els animals i penso que serem molt feliços aquí.

La gent del poble, que estimaven molt la Celeste, van estar molt contents que s'hagués trobat amb els seus fills i van fer una gran festa de primavera per celebrar aquesta felicitat trobada.

Tota la classe de 3r N

Categoria: H - Conte audiovisual

IE Trinitat Nova

2n premi

L'AVENTURA CONGELADA

Enllaç al [vídeo \(Youtube\)](#)

Text de la narració:

Hi havia una vegada 3 germanes que vivien a la Trinitat Nova. Després d'un dia d'escola, van arribar a casa, molt cansades.

Valeria: Per fi som a casa!

Martina: quin dilluns més llarg!

Lluna: jo tinc tanta son que me'n vaig a dormir sense sopar!

De seguida es van adormir profundament i van tenir un somni que semblava molt real.

Pingüf: Quin desastre! Cada dia hi ha més turistes! Més humans! Tot està més brut i comença a fer calor. El gel es desfà! Ja n'estic fart! Ha arribat el moment que els humans provin la seva medicina! La meva venjança comença ara mateix!

En sortir el sol, les tres germanes van començar a passejar cap a l'escola i es van emportar una gran sorpresa. El pati de l'escola s'havia congelat totalment.

Valeria: Que estrany? Si ahir no feia gaire fred.

Martina: Està tot gelat! Anem a mirar les notícies a veure què diuen.

Lluna: Sí, anem-hi!

Periodista: Notícia d'última hora. El món s'està congelant ràpidament.

Connectem amb les nostres càmeres. El partit de futbol de la Montanyesa s'ha cancel·lat pel gel. El pati de l'ieTN està tot gelat i no s'hi pot jugar. Al parc de

l'Amistat s'hi han congelat els arbres i la gent que passejava s'han quedat de pedra. Però atenció! Estem rebent un comunicat d'última hora:

Pingüf: Soc el PINGÜÍ YOKU, i he decidit venjar-me de la humanitat perquè esteu destrossant el meu món. Si vosaltres descongeleu el meu món, jo congelaré el vostre! jajajajajajaja

Un corb que vivia en un bosc a prop de la ciutat, va veure el comunicat a les notícies i va decidir buscar ajuda.

CORB: El món és un lloc difícil, però mereix una altra oportunitat! Jo sé qui pot ajudar-nos, els GLAS!

Va volar a la porta d'una cova i en fan sortir els germans GLAS. NOMÉS FAN SOROLLS.

CORB: Germans GLAS, ajudeu-nos a descongelar aquest món.

Glas1: PIPAPIPIPI.

Glas 2: TOTOTOT.

Glas3: MEMEMEM.

Els GLAS DE FOC va descongelar la terra.

EI GLAS DE TERRA va llaurar les terres i el corb hi va posar llavors.

EL GLAS D'AIGUA les va regar i van aparèixer flors.

En aquell moment, les tres germanes passaven per allà, van veure el jardí i van dir:

Valeria: Que bonic!

Martina: Qui ha pogut arreglar el món?

Lluna: Li volem donar les gràcies!

CORB: Han estat els germans GLAS, però crec que aquest problema és bastant complicat. Hauríeu de parlar amb el Pingüí per entendre per què ho ha fet. Jo us hi portaré!

Martina: Has estat tu qui ha congelat el nostre món?

Valeria: Per què ho has fet?

PINGÜÍ: Volia que sentíssiu el mateix que jo en veure com es destruïa el vostre món. Ja no aguantava més. Però ja heu patit prou. Farem un tracte, jo no congelaré el vostre món.

Lluna: I nosaltres no descongelarem el teu.

En aquell moment es van donar la mà i ...

Lluna: UF! Encara sort que tot ha estat un somni! *(però darrere la finestra... veiem com apareix el pingüí!)*.

FI!